

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Ipreensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. VI. Forum Error uberiùs panditur per S. S. Prosperum & Hilarium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

DE PROPOSITIONE IV. 389

petere posse non credidissent, ad illos non pertinuit: *Quod nemo nisi per Christum liberò benè uititur arbitriò.* Hoc ultrò dediscent, qui Christi gratiam necessariam esse non ambegissent, respondissentque Celestino: nos contrà Pelagianos Christi gratiam ad singulos actus interiorem necessariam esse admittimus, nos gratiam sive meritis naturæ concedimus, nos omnem pium motum etiam fidei primordium divinæ gratiæ indigum concedimus, nos gratiam sive quâ nec homo sanus stare potuit, infirmo & lapsu non invidemus. Ut quid ad Pelagianorum erronea placita ablegas, qui tam longâ sensuum intercapidine à pestiferis damnatisque Pelagianorum novitatibus dissidemus, & damnata in illis pariter damnamus? De efficaciâ tantum gratiæ, non de necessitate concertatio nostra fervet.

SECTIO VI.

*Sententia Semi-Pelagianorum uberioris
panditur per S.S. Prosperum & Hilaryum
S. Augustini de illâ informatores.*

Antè omnia S. Prosper se metuere significat Augustino, *Ne tam claris, tamque egregiis in omnium virtutum studio viris spiritus Pelagianæ impietatis illudat.* Dein quid sentiant Massilienses de initio fidei, expromit.

*S. Prosper
ad Aug.*

Primo, *Omnem hominem ad credendum, & ad operandum divinis institutionibus admoneri, ut de apprehendendâ vitâ aeternâ nemo desperet, cum voluntariæ devotioni remuneratio sit parata.*

Itaque, quantum ad Deum pertinet, OMNIBUS PARATAM VITAM aeternam, quantum autem ad arbitrii libertatem, ab his eam apprehendi, qui Deo

B b 3 *spontē*

390 LIBER QUINTUS

spontē crediderint, & auxilium gratiæ MERITO CREDULITATIS acceperint.

S. Hilarius
ab Aug.

S. Hilarius.

Similiter S. Hilarius refert eorum sensa: *ut cum prostratis annuntiatur obtinenda salutis occasio, EO MERITO, quō voluerint, & crediderint à suo morbo je posse sanari, & ipsius fidei augmentum & totius sanitatis suæ consequantur effectum.*

Et iterū Prosper: *Ac sic duo sint quæ humanam operentur salutem, Dei scilicet gratia, & hominis obedientia. Priorem volunt OBEDIENTIAM esse quam gratiam, & initium salutis ex eo qui Salvatur, non ex eo credendum sit stare, qui salvat: & VOLUNTAS HOMINIS divinæ gratiæ sibi pariat opem, non gratia sibi humanam subjiciat voluntatem.* Et Hilarius concinit: *Nullam ita depravatam naturam vel extinctam putant, ut non debeat vel possit SE VELLE SANARI; PROPTER QUOD vel sanetur quis à sua, vel si noluerit, cum suā aegritudine puniatur.* Nec negari gratiam, si præcedere dicatur talis voluntas, quæ tantum medicum quærat, non autem quidquam jam valeat. Nam illa testimonia, ut est illud: *sicut unicuique partitus est mensuram fidei, & similia ad id volunt valere, ut adjuvetur qui cæperit VELLE, non ut etiam donetur, ut velit.*

Hanc sententiam Pelagianis Reliquiis accentet S. Prosper dum pergit: *In istis Pelagianæ pravitatis reliquiis non mediocris virulentia fibra nutritur, si principium Salutis male in homine collocatur; si divinæ voluntati humana præferratur, ubi quis adjuvatur, quia voluit, non ideo quid adjuvatur, velit, si originaliter malus receptionem boni non à summo bono, sed à semetipso inchoare male creditur, si aliunde ei placetur nisi ex eo, quod ipse donaverit.*

Contra has Pelagianæ impietatis Reliquias Prosper ab Augustino præsidium flagitat: *ut quæ in*

DE PROPOSITIONE IV. 391

in istis quæstionibus obscuriora & ad percipiendum difficultiora sunt, quam fidelissimis expositionibus dignetur aperire, ac primùm, quia plerique non putant CHRISTIANAM fidem hanc dissensione violari, quantum periculi sit in eorum persuasione, patescat.

Quod Augustinus planissimè plenissimèque præstitit per binos Libros de Prædest. SS. & de dono Perseverantiae honoris gratiâ Prospero & Hilario nuncupatos, in quibus sœpè afferit Massilienses à damnatô illô in Pelagiô: Gratiam Dei secundum merita nostra dari, non deviare, adeoque fidem Christianam hanc dissensione (ut potè Pelagianâ) violari.

Nequè obstat quod S. Prosper aliquos magis Pelagianizare referat, aliquos minus: non enim in hoc stat summa discriminationis, quod aliqui internam gratiam admirerint ad initium fidei esse necessariam, aliqui negaverint; sed quod aliqui parem ad vitia & ad virtutes naturæ facultatem dederint, alii verò ad nullum opus incipiendum, S. Hilarius ep. ad Aug. nedum perficiendum quemquam sibi sufficere posse consentiunt, ut scribit S. Hilarius, & Augustinus repetit lib. de Prædest. SS. cap. i.

Primi Generis Pelagianizantes describit S. Prosper: Quidam verò horum in tantum à Pelagianis semitis non declinant, ut cum ad confitendam eam Christi gratiam, quæ omnia præveniat merita humana, cogantur; ne si meritis redditur, frustra gratia nominetur: ad conditionem hanc velint uniuscujusque pertinere, in quâ eum nihil prius merentem gratia Creatoris instituat, ut per discretionem boni & mali ad cognitionem DEI, S. Prosper ep. ad Aug. & ad OBEDIENTIAM MANDATORUM ejus possit suam dirigere VOLUNTATEM: Atque ad hanc gratiam, quâ in Christo renascimur; pervenire per NATURALEM scilicet FACULTATEM petendo, querendo, pulsando: ut ideo accipias, ideo invenias, ideo intrœcas,

392 LIBER QUINTUS

troeat, quia bono naturae bene usus, ad istam salvantem gratiam initialis gratiae ope meruerit pervenire. Et postea: Ut quantum quisque ad malum, tantum habeat facultatis ad bonum, PARIQUE MOMENTO animum se vel ad vitia vel ad virtutes movere, quem bona appetentem gratia Dei foreat, mala sectantem damnatio justa suscipiat.

Fortè quis objicit S. Hilarium referentem Semi-Pelagianos ad illud: *Quid habes quod non accepisti, Respondisse: hoc de hac fide dici non posse: Cum in eadem natura remanserit licet vitiata, quæ prius sana atque perfecta donata sit.* In statu autem naturae integræ ad fidem erat necessarium auxilium Gratiae sine quo non; non invidenterunt ergo naturæ ægræ, quod concesserunt sanæ ad initium fidei. Videntur ergo admississe reliquias gratiae, saltem ad credendum in natura vitiata superstites remansisse. Sed respondetur

Primò, nullò indicio constare, quod Semi-Pelagiani id, quod ex Augustino de gratia perseverandi, seu auxilio sine quo non intellexerant, etiam ad fidem naturæ integræ extenderint: nam quod naturæ ab iudicârunt lapsæ, non potuerunt integræ & stanti non invidere.

Quod autem dicant: *Cum in eadem natura remanserit, non indicat an sit naturæ donum, an Gratiae naturæ insitum.* Censuere namque non usque adeò vitiatam, quin suopte marte queat velle credere, velle petere, pulsare, &c. Aliud est porro dicere, in natura remansit: aliud, ex reliquiis Gratiae primogeniæ hoc saltem residuum est, quod credere velle, petere, pulsare fores Medicis saltem valeamus. Hoc autem non exprimunt, sed magis naturæ patrocinantur; ergo.

Secundò Pelagianos, dum statum naturæ integræ à statu naturæ lapsæ discriminare moluntur, supponere homines lapsos amissis

ac

DE PROPOSITIONE IV. 393

ac perditis viribus credere posse , & hoc tan-
tum : Quantum verò ad perseverantiam , in S. Hilarius.
hoc distare omnium naturam à primo homine ,
Ut illum integris viribus juvaret gratia volentem ,
sine quâ perseverare non poterat ; hos autem amissis , ac
perditis viribus credentes tantum non solum erigat
prostratos , verum etiam suffulciat ambulantes .

SECTIO VII.

Argumenta Iansenij refutantur.

ARGUMENTUM PRIMUM.

Ex lib. 9. de grat. Christi Salv. cap. 11. pag. 938.

IN hoc ponebant (Massilienses) differentiam , quod
Adam cum illâ gratiâ , quam Augustinus tradit ,
posset perseverare volens ; hoc est , si vellet : lapsi autem
credere tantum : de cætero fractæ vires gratiâ Christi
essent erigendæ . Probat ex verbis jam citatis ex
S. Hilario : Hos autem amissis ac perditis viribus
credentes tantum .

REFUTATIO.

Hilarius non dicit : credentes per gratiam ,
de quâ antè egerat loquens de Adamo ;
sed amissis viribus scilicet ad se erigendum &
sanandum , sat validis tamen ad credendum ,
deinceps per gratiam erigi , sicut initio Epistole *ad Aug.*
dixerat : Ut cum prostratis & numquam suis viri-
bus surrecturis annuntiatur obtinenda salutis occa-
sio ; è merito quô voluerint , & crediderint à suo
morbû se posse sanari , & ipsius fidei augmentum , &
totius Sanctitatis suæ consequantur effectum .

Quod si ly credentes tantum ad gratiam , & non
ad vires naturæ referre lubeat , tum ad gratiam
qua erigit prostratos reduci oportet juxta sen-
sum nativum & obvium , ac si diceretur : Hos au-
tem (lapsos) amissis ac perditis viribus credentes

B b 5 tan-